

I

A farkasok csaknem rögtön azután megjelentek, hogy a gímszarvas összeesett, Geirmund pedig eltűnődött, vajon mióta követhették őket. Fivére nyilvánvalóan nem jó helyen fúródott bele az állat oldalába, így az bögve, élénk vérvyomot húzva maga után sokáig menekült előlük, mielőtt egy utolsó mordulással és sóhajtással végre kilehelte lelkét a korai hóban. Elmúlásának hangja és szaga kétségkívül sűrűn megülte a környező völgyeket, a farkasok falkáját ugyanis mintha csak egy harci kürt hívta volna oda.

– Hányan lehetnek? – kérdezte Hámund.

Geirmund belesett a máris alkonyi szürkületben úszó és késő délután lévén egyre tovább sötétedő rengeteg fái közé. A tisztásokkal tarkított síkföldi tölgyfaligetek helyét rég felváltották a sűrű hegyi erdőségek, amelyekben mindenféle bestiák bujkáltak. A fenyők és nyírek távolba nyúló, néma sorokat alkottak, akárha egy olyan csarnok oszlopai lennének, amelyben Geirmundot és fivérét nem látják szívesen. E csarnokban nem égett tűzhely vagy zsírkő lámpás, és ha volt is királya vagy főnöke, legyen az akár troll, akár kísértet, aligha számíthattak tőle menedékre.

– Ötöt látok – válaszolta Hámund.

És ezek még csak azok voltak, amelyek láttatni engedték magukat. Geirmund előhúzta kardját és fejszét.

– Akár kétszer annyi is várakozhat mögöttük.

– Várakozhat? – ráncolta a homlokát Hámund. – Úgy beszélsz, mintha ezek a farkasok holmi sokat látott portyázó csapat volnának.

– A maguk módján azok. – Geirmund megpillantotta a vezérüket, ahogy a fák között ólálkodik, majd megáll egy nyílt területen, mintha csak a szemébe akarna nézni, hogy értésére adja, tud róla mindent. Nedves uszadékfa színében játszó nyakszőrzete felborzolódott, és bár nagyra nőtt, parancsnoksága alatt akadtak nála nagyobbak is. Ami azt jelentette, hogy nem kizárólag az erő jogán uralkodik. – Lehet, hogy ezek a farkasok nem hosszúhajóval utaznak, de attól még nagyon is vikinghez méltón viselkednek.

Hámund felhorkant.

– Azt ne mondd nekem, hogy az oldalunkba próbálnak kerülni.

– De még mennyire, hogy megpróbálnak.

Hámund ismét felmordult, mire Geirmund elveszítette a türelmét.

– Talán ha kevesebb időt töltenél sörivással meg jarloknak hízelgéssel apa társaságában, többet tudnál arról, hogyan vadásznak a farkasok.

Hámund nevetése félbeszakadt, de nem válaszolt. Geirmund felmérte magában bátyja hallgatását, és tudta, hogy később majd viszonzza a sértését, hiába is beszélt igazat, de most, a veszély pillanatában nem foglalkozik vele. A farka

több tagja is lehajtott fejjel, vicsorogva, halk morgással közelített feléjük.

– A szarvasra jönnek – állapította meg Hámund. – Talán át kellene engednünk nekik.

Geirmund lepillantott a prédájukra, a fiatal bikára, amely még nem küzdött meg a többiekkel, így nem lehetett párja sem. Ilyen kora télen még mindig megvoltak az agancsai, és bár tróféának nem lehetett nevezni őket, elég nagyra nőttek, hogy valami hasznosat lehessen faragni belőlük, szintiszta vörös szőrzete pedig még mindig selyemként csillogott. Húsából jó ételt készíthetnek majd.

– Átengednéd nekik, ami a tiéd? – kérdezte Geirmund.

– Meghalnál egy szarvasért, miközben odahaza teli az éléskamra?

A kérdés nyersségét hallva Geirmund akaratlanul is elgondolkozott. Háromnapnyi járásra voltak az avalsnesi csarnokuktól. Rövid vadászatot terveztek kisvadakra, de portyájuk időközben sokkal becsvágyóbbá vált. Az otthonuk közelében ritkaságszám-ba ment a nagyvad, így aztán követték az Álfjordot északkeletre, messze az Olund nevű falutól délnyugatra emelkedő felvidékre, a hordalandi határ közelében. De még mindig bő egy napra jártak a településtől, amely egyetlen menedékük lehet, ha ez a csata rosszul sülne el. Geirmund nem érzett füstöt a szélben, nem égett főzőtűz a közelben. Csak a fák szaga és a hótakaró alatti ázott talaj pézsmaillata terjengett a levegőben.

– Azért jöttünk idáig, mert te el akartál ejteni egy szarvasbikát – mondta Geirmund.

– De nem az életem árán. Vagy a tiéden.

Geirmund hajlott rá, hogy egyetértsen a fivérével, amikor a falkavezér hirtelen ismét felbukkant, oly hidegen és némán, akár a niiflheimi köd, és közelebb került hozzájuk a falka bármelyik másik tagjánál. Aztán éppolyan gyorsan, felszegett fejvel, ismét eltűnt a szemük előtt. De Geirmund látta sárga szemében Muspelheim izzását, lángoló, rettenthetetlen elszántságát, és tudta, hogy messze nem csak szarvashúsrá éheznek. Ez a farkas ismerte a vadászokat, és vadászott rájuk. Geirmund érezte kíméletlen gyűlöletét, amit a hegyei közé, az ő saját erdei csarnokába lopakodó férfiak iránt táplált.

Csakhogy ezek nem az ő hegyei, ez a szarvas pedig nem az ő prédája, és ezt meg kellett értetni vele.

– Ha futásnak eredünk – mondta Geirmund –, követnek minket, és álmunkban tépik majd fel a torkunkat.

– Nem hinném – válaszolta Hámund kevés meggyőződéssel.

– Azt is megkockáztatom, hogy Olund népe jól ismeri ezt a farkast.

– És ha igen?

Geirmund szigorú tekintettel fordult fivére felé.

– Rogalandiak, és hűek az apánkhoz. Ők a mi népünk. Te pedig egy nap a királyuk leszel.

Hámund fenyegetően kihúzta magát a csak épphogy ki nem mondott vádra. Immár a becsülete forgott kockán, sorsa ezzel megpecsételődött.

– Gyerünk, fivérem – vigyorodott el Geirmund, ahogy felémelte a fegyvereit. – Harcolni akarsz? Vagy inkább megpróbálnál nyélbe ütni velük egy kereskedelmi megállapodást

a szarvasért? – A farkasok felé biccentett. – Örömmel közlik majd velünk a feltételeiket, de nem lesz benne sok örömünk.

Hámund levette a hátáról tiszafa íját.

– Lehet, hogy meglep téged, fivérem, de eltanultam néhány hasznos dolgot az utazásaim során. – Kihúzott egy nyílveszőt a tegezből, és az íj húrjára illesztette. – Például megtanultam, hogy a tengerrel nem lehet tárgyalni, mindegy, mennyi felajánlást teszel neki, és nem kell vadászniak lennem, hogy tudjam, ugyanez igaz a farkasokra is.

Geirmund közelebb húzódott a testvééréhez.

– Célozz jobban, mint a szarvasnál.

– Akkor tartsd távol őket tőlem.

Geirmund ekkor megfordult, hátát Hámund hátának tapasztotta, és megvetették a lábukat a harcra készülvén, miközben a farkasok körözni kezdtek körülöttük, keresve védelmük gyenge pontjait. Leheletfelhőket eregettek a levegőbe, a hideg délutáni fény pedig tovább tompult, előnyt biztosítva ezzel a rájuk meredő farkaszemeknek.

Amikor két állat végre rájuk rontott, egyszerre, két oldalról tették. Geirmund hallotta a válla fölött fivére íjhúrjának pengését és az azt rögtön követő nyüszítést, aztán lebukott, és kardjával a fejszét tartó kezének ugró második farkasra csapott. Pengéje a hím elülső bal lábát érte, mire az állat sántikálva vonult vissza, vértől csöpögő végtagját szinte csak a bőr tartotta a helyén.

Geirmund hátrapillantott a testvére célpontjára; amaz kicsavarodva, a teste alá szorult fejjel hevert a hóban, nyaka oldalából egy nyílvesző állt ki. Gyilkos lövés, gyors halál.

– Szép munka, fivérem – dicsérte Geirmund.

– És a tiéd?

– Harcképtelen. De attól még...

A farkasok újabb vicsorgó hulláma indult rohamra. Négyen voltak, három vagy négy másik pedig szintén ott ólálkodott, készen, hogy minden fogukat és karmukat bevessék. Hámund eleresztett egy nyílveesszőt, és kihúzta a tegezből a következőt, miközben Geirmund a fejszével csapott a testvére közelébe ugró farkas feje felé. A nyílveessző célba talált, bár nem ejtett halálos sebet. A sérült farkas összeesett, talpra tántorgott, majd ismét elesett, Geirmund áldozata viszont eldőlt, és mozdulatlan maradt.

– Mögötted! – kiáltott fel Hámund, ahogy kifeszítette íját.

Geirmund félreugrott, ahogy a nyílveessző elsuhant mellette, és bár hallotta a becsapódást meg a nyüsztést, nézelődni nem maradt ideje. Egyik fegyverét sem tudta felemelni, mielőtt a negyedik támadó ráugrott. Hátrazuhan a farkas lendületétől, az állat borotvaéles fogai a fülénél csattogtak, avas lehelete facsarta az orrát. Geirmund felemelte kardtartó karját, hogy távol tartsa az éhes száját a torkától, és a bestia rögtön rá is harapott. Fogai átszakították bőrvértjét, gyapjúruháját és saját bőrét, majd belemélyedtek a húsába, és Geirmund tudta, hogy a csontjait is képesek lennének összeroppantani.

Tágra nyitotta a szemét, és beleüvöltött a farkas fülébe, majd Hámund is felordított, mire a farkas rángatózva eresztette el Geirmund karját. Tántorogva ugrált odébb, mancsával a pofáját kaparta, egyik szemgödréből egy nyílveessző állt ki. Hámund közel állt, ezért tőrként döfte a szemébe, és nem

hatolt elég mélyre az agyába, hogy azonnal megölje. Hámund újabb nyílvezzőt húzott elő, hogy bevégezze a munkát, figyelmét a gyötrődő állatra összpontosította.

Geirmundnak még nem sikerült teljesen talpra állnia, amikor egy ötödik farkas rontott rájuk. Geirmundból dőlt a vér, a hóban csúszkálva igyekezett megvetni a lábát, de már nem tudta időben elérni a fivérét. Az állat ráugrott Hámundra, belemélyesztette fogait íjhúzó karjának húsába, és lerántotta a férfit a földre.

– Ne! – kiáltotta Geirmund. A kardját elveszítette, de a fejszét két kézzel markolva nekiesett a bestiának, és beleállította a fegyvert a hátába, kettévágva gerincét. A farkas rikoltva igyekezett menekülni, használhatatlan hátsó lábait szánalmasan vonszolta maga után, mire Geirmund gyorsan véget vetett a gyötrelmeinek, és a következő támadó felé fordult.

De nem volt következő támadó, a harc hirtelen véget ért. A falkát mintha elnyelte volna a föld, legalábbis egyelőre. Halottaikat és sebesültjeiket hátrahagyták. Geirmund felkapta a kardját, és végzett azzal a két állattal, amelyik még rángatózott és szenvedett. Ekkor vette észre azt az ismerős, a mellső lábról csaknem teljesen levágva fityegő mancsot, fivére utolsó támadójának súlyos sebét, amely nem akadályozta meg a gazdáját abban, hogy még bátrabban és vadabbul ismét belevesse magát a harcba. Vagy talán egyszerűen csak tudta, hogy meg fog döglenni, és úgy döntött, vicsorogva néz szembe a halállal. Geirmund úgy érezte, mindkét esetben tiszteletet érdemel. Csodálattal térdelt le a farkas mellé, s csodálata némán egyfajta megbánássá változott.

– Elmentek? – kérdezte Hámund.

Geirmund biccentett.

– Elmentek.

– Vissza fognak jönni?

– Mint mindig – válaszolta Geirmund. – De nem ma.

– Mi van a karoddal?

– Baj.

Geirmund lepillantott, és feltűnt neki, hogy valami sápadt áll ki átvörösödött, megtépázott ruhaujjából. Először azt hitte, a csontja lehet, de a következő pillanatban rájött, hogy egy farkas fogát látja. Kihúzta, és szemügyre vette a tenyerén a véres gyökerű, csontszínű agyart.

– Túlélem. – Azzal szemügyre vette a testvérét, aki őt bámulta a csata múltfélben lévő delíriumának tüzes tekintetével, és látta, hogy vörös folt terjed az oldalán. – Attól tartok, a te sérülésed komolyabb.

Hámund elszakította a tekintetét Geirmund karjáról, és lenézett a sajátjára.

– Én is megérem a következő harcot. Csak a vér miatt rosszabbnak tűnik.

– Biztos vagy benne?

Hámund nyelt egyet, és biccentett, aztán végigtekintett a csatamezőn.

– Hattal végeztünk.

Geirmund a farkas oldalára helyezte a kezét, belenyomta ujjait sűrű szőrzetébe, és kitapogatta a bordáit.

– Teljesen lesoványodtak – állapította meg. – És a fogaik is kilazultak.

Nem vérszomjasak voltak, nem is gonoszok vagy bosszúvágyók – csupán elkeseredettek. De Geirmund tudta, hogy ez nem változtat semmin, és öklébe zárta a fogat. Még ha csak képzelte is a falkavezér szemében a dacot és a dühöt, Rogalandban kétségkívül nincs annyi préda, hogy minden gyomrot megtöltsön. A küzdelem és a halál elkerülhetetlen.

Geirmund felállt.

– Tábort kell vernünk. Tüzet gyújtunk, kitisztítjuk a sebeinket, és megnyúzzuk az állatokat. Reggel továbbindulunk.

Hámund pislogott és biccentett, aztán a napnyugta előtti utolsó perceket a táborterület megtisztításával és tűzifa felvágásával töltötték. Geirmund közelebb vonszolta a farkastetemeiket a tűzhelyhez, közben Hámund nekiállt lángot csiholni a díszes tűzszerszámmal, amit a finnek földjétől keletre, apjával tett közös utazásuk során szerzett. Csillogó bronzfogantyújába két, egymással szemben álló lovast karcoltak, de az ékes dekoráció dacára nem csiholt jobb szikrákat, mint Geirmund egyszerű acéleszköze. Hámund nehezen boldogult vele, tűzkőjét gyengén és eredménytelenül csapkodta. Geirmund már épp segíteni akart neki, amikor végre füst kezdett gomolyogni az összegyűjtött gyújtósból. Hámund lassan emelkedett fel, és bizonytalanul állt a lábán.

– Nem festesz túl jól – jegyezte meg Geirmund.

Hámund biccentett.

– Azt hiszem... – mondta, de nem fejezte be.

– Ül le. Hadd nézzem a...

Hámund úgy esett össze, mintha nagy hirtelen kilopták volna belőle a csontjait.

Geirmund odaugrott hozzá.

– Nézz rám – mondta, és megütögette fivére sápadt arcát. – Nézz rám! – De a testvére szeme már befordult félig lehunytt szemhéja mögé.

Hámund öltözékének rétegei nehéznek és ragacsosnak érződtek az oldalán. Geirmund átvágta őket a késével, és felfedezett egy mély sebet a fivére karja alatt, melyből még mindig ömlött a vér. A seb láttán felszisszent, és odaugrott a tűzhöz. Betette fejszéje fejét a növekvő lángokba, majd havat gyűjtött egy zsírkő pohárba. Utóbbit a tűz mellett hagyta, hogy a hó elolvadjon és felmelegedjen, ő pedig visszatért a fivére mellé, és igyekezett a tenyerével elállítani a vérzést.

– Hámund, te bolond – suttogetta.

Nem sokkal később fogta a zsírkő poharat, és ráöntötte gőzölgő tartalmát a sebre, hogy kitisztítsa. Aztán kiemelte a lángok közül a fejszét, némi havat szórt rá, hogy ellenőrizze, elég forró-e a fém, és komoran biccentett a sístergő olvadás láttán.

– Nem tudom, hallasz-e – mondta Geirmund a testvére fölött állva –, de ez most fájni fog.

Azzal lehajolt, és a csuklójánál fogva felemelte bátyja karját, hogy hozzáférjen a sebhez, majd fejszéje lapját hozzányomta a szétmarcangolt húshoz. Hámund felnyögött, de meg se moccant, ahogy a forró fém égetni kezdte a sebet, sülő hús füstjével és szagával töltve meg Geirmund orrát, aki erre öklendezni kezdett.

Pár másodperccel később Geirmund visszahúzta a fejszét, ami gyengéden vált el fivére bőrétől. Megkönnyebbülten látta, hogy a gonosz külsejű seb bezárult. Geirmund remélte,

hogy a vérzés nem folytatódik belül, nem tölti meg Hámund gyomrát és bordaközét, de ha mégis, az ellen már nem tehetett semmit. Összetekert egy rongydarabot, felitatta vele a kulacsában megmaradt mézsört, majd bedugta a testvére karja alá, és odakötözte Hámund karját az oldalához, hogy erősen a helyén tartsa a kötést.

– Most már csak azt kell kitalálnom, hogyan viszlek el innen – mondta, és figyelmét a döglött farkasokra fordította.

Kiválasztotta a két legnagyobbat, köztük a levágott mancsút, felkötötte őket, és a tűz fényénél nekilátott a megnyúzásuknak. Gondosan, de a lehető leggyorsabban dolgozott. Odahaza felnyitotta volna a hasukat, hogy aztán kiterítse a prémet, de mostani tervéhez egy darabban volt szüksége a szőrmére, ami időt, hozzáértést és erőt igényelt. A lábaknál kezdte, apró vágásokat ejtett a bőrön, majd úgy göngyölte le a szőrmét a testről, mint ha csak egy nedves, szoros nadrágot venne le. Időnként a saját testsúlya bevetésével kellett lejjebb tépnie a tetemről a szőrmét, és még a hideg ellenére is megizzadt, de végül kapott két puha szőrmeköteget. Eztán kivágott a fejszéjével két fiatal, csuklónyi vastagságú nyírfát, és félbeszelte őket, hogy megfeleljenek a testvére magasságának. Orrtól farokig kiterítette a farkasirhákat, és átvezette rajtuk a rudakat. Amikor a két nyírfát kimevítette, megfeszültek köztük a szőrmék, és ezzel el is készült egy egyszerre szívós és puha szánkó, amely a hideg levegő és az alatta lévő hó ellen is védelmet nyújtott.

Geirmund odahúzta a hordozható ágyat a bátyja mellé, óvatosan ráfordította Hámundot, és miután rákötözte őt a szánkóra az íjával és egyéb fegyvereivel együtt, útra készen álltak.

Geirmund tudta, hogy veszélyes lesz éjszaka utazni, de úgy érezte, még veszélyesebb lenne itt maradni, nemcsak a farkasok, hanem a fivére állapota miatt is. Hámundnak egy avaldnesi gyógyító szakértelmére volt szüksége, valakire, aki képes megakadályozni, hogy a sebe gennyesedni kezdjen, méghozzá mielőbb. Ha késlekedik, az szinte bizonyosan Hámund halálát jelenti.

Geirmund leengedte a farkastetemet a hóra, hogy ha a falca visszatér, hozzájuk férhessen, mert tudta, hogy a farkasok olykor megeszik a sajátjaikat, de azt is tudta, hogy először a gímszarvast fogják felfalni. Levágott néhány nagy húsdarabot a bika combjából, csak annyit, amennyire neki meg a bátyjának szüksége lesz a visszaútra, a többit pedig otthagya.

Aztán fogta a zsineget, amellyel fellógatta a tetemet, és hozzákötözte a nyírfa rudakhoz, majd többször rátekerte a saját mellkasára és vállára is. Így a súly nagyja a hátát nyomta, a kezével pedig a szánkó egyenesben tartására összpontosíthatott. De amikor először megemelte a terhét, a fivére, a farkasszőrmék és a rudak együttes súlyától még így is elállt a lélegzete, és még az első lépése előtt megtántorodott.

– Thór, adj erőt – suttozta, ahogy igyekezett megőrizni az egyensúlyát.

Aztán elindult.

2

Egy éjjel, egy nappal, egy újabb éjjel és egy újabb nappal elmúltával Geirmund vállának izmai végül elzsibbadtak a zsinagtól, amely kegyetlen fejszeként mart a húsába. A lába szintén elzsibbadt a sarkát mélyen a talajba nyomó súlytól meg a mély hótól és jeges talajtól, merev háta pedig úgy recsegett, akár egy öreg tölgy, amely már csak az utolsó viharos széllelésre vár. A rudak a kesztyűn át is véresre horzsolták a kezét, mellkasa lángolt mélyen belül, ahol a belélegzett jeges levegő találkozott forró tüdejével.

A harmadik nap éjszakáján végre kiért a sziklás és havas hegyek közül, és hajnalban már az alföld nyílt mezőin haladt, ahol könnyebben esett a járás. Néhol, az esőtől nedves magas fűben simábban siklott a szán a puha és csúszós talajon.

De ez sem tartott sokáig.

Ahogy a nap lassan a delelőre ért, addigi kínját egy sokkal halálosabb ellenség váltotta fel. Geirmund lába és karja remegett a kimerültségtől, ízületei mintha elengedtek és elkoptak volna. A kín nyílt támadása ellen össze tudta szedni erejét és akaratát, ám a fáradtság véget nem érően ostromolta, s türelemmel várta, hogy felhasználja utolsó erőtartalékát is, és teljesen kimerüljön. Tudta, hogy aludnia kell, ha le akarja győzni, ugyanakkor remélte, hogy megállás nélkül elérheti

Avaldsnest. Ezért mindeddig csak nagyon rövid pihenőket engedélyezett magának, hogy gondoskodjon Hámundról, megüssse a szarvashúst, és egyen egy kicsit, mindeközben pedig csupán kétszer hunyta le a szemét egy-egy kurta, álomtalan szunyókálásra. De most már tudta, hogy nincs más választása. A teste nem bírta tovább.

Észrevett egy csoport mogyorófát egy kis tavacska mellett, mezőnyi távolságra tőle, és úgy döntött, az megfelelő pihenőhely lesz. Amikor odaért, leeresztette fivérét a földre, aztán összerogyott a nedves leveleken és törött mogyoróhéjakon, ahol magába fogadta a sorvadó növényzet nyirkos, édes illata.

Mielőtt elaludt volna, még ellenőrizte Hámund bőrét és lábát, és noha a fivére szürkés arca továbbra is sápadtnak tűnt, homloka kevésbé égett, amit Geirmund jó jelnek vélt. Amióta összeesett, testvére a szeszélyes feledés birodalmába merült, néha motyogott, máskor szólongatta őt, de sosem tért teljesen magához. Minthogy máskülönben fájdalom és kényelmetlenség kínozná, Geirmund áldásként tekintett erre az állapotára, feltéve persze, hogy nem jelent rossz előjelet. Ezért aztán eddig sem próbálta magához téríteni, és most sem kísérelte meg, amikor végre felhúzta elméje horgonyát, és hagyta, hogy magával sodorja az ár. Amikor ismét kinyitotta a szemét, már éjszaka volt, ő pedig reszketett.

Visszatért a fájdalom, de ő örömmel fogadta, újjáéledt akarrattal szállhatott szembe vele. Fogcsikorgatva felállt, gyújtóst gyújtott egy kis tűzhöz, hogy megvizsgálja fivérét a fénye mellett, és kicsit felmelegedjen, mielőtt nekivág az utazás utolsó

szakaszának. Meglepve látta azonban, hogy Hámund szeme nyitva van, és őt figyeli.

– Hogy érzed magad? – lépett oda hozzá Geirmund.

– Viszketek. Ezek a szőrmeék tele vannak bolhákkal. – Hámund kísérletet tett egy vigyorral. – Az is segítene, ha hugyozhatnék meg szarhatnék egyet.

Geirmund felkuncogott, majd meglazította a fivéréét a szánhoz erősítő köteleket, és talpra segítette.

– Vigyázz a karodra. Ne próbáld felemelni.

– Valószínűleg akkor se tudnám felemelni, ha nem kötözted volna le.

Hámund kitántorgott a tűz fénykörén túlra, Geirmund pedig várt egy darabig, mielőtt utána szólott volna. Erre Hámund szótlanul visszatért, és egy fájdalmas nyögéssel lefeküdt a szánra. Geirmund odaadta neki az előző nap vagy az az előtti nap megsütött szarvashús hideg maradékát. Nehezére esett pontosan visszaemlékezni.

– Hol vagyunk? – kérdezte Hámund.

Geirmund leült vele szemben a tűzhöz.

– Reményeim szerint holnap, az éj leszálta előtt a csarnokban leszünk.

Fivére abbahagyta a rágást.

– Egész idáig cipeltél engem?

Geirmund rádobott a tűzre még egy mogyorógallyat, mire szikrák és sötét, szagos füstpamacsok szöktek az ég felé.

– Mi mást tehettem volna? Lusta voltál sétálni.

– Valóban. – Hámund felnevetett, összerezsent, és beleharapott a húsba. – Attól tartok, még mindig lustának érzem magam.

Geirmund látta a büszkeséget és az aggodalmat a fivére szemében, és éppolyan jól ismerte a gondolatait, akár a sajátjait. Hámund képtelen lett volna a saját erejéből járni, de a terhére sem akart lenni. Geirmund megvonta a vállát.

– Még egy nap már semmit sem jelent nekem.

– De nekem jelent valamit. Engem zabálnak meg a bolhák.

– Már eddig is zabáltak a bolhák. A bolháklanod meg a farkasklán akár gyűlést is tarthatna.

Hámund felkuncogott, mire ismét összerezett.

– Ne nevetess.

– Erősen kétlem, hogy sok kedved lesz nevetni, miután elindulunk. – Geirmund felállt, és két kezével felmarkolt egy rakás nedves levelet. Rádobta a kis tűzre, eltaposta a lángokat, és a mogyorófa liget ezzel sötétségbe borult. – Kész vagy?

Hámund úgy nézett fel az éjszaki égre és a csillagokra, mint-ha azt próbálná megállapítani, hogy mennyi idejük lehet még hajnalig.

– Most rögtön indulunk?

– Igen. Azt hiszem, kénytelenek vagyunk. – Geirmund lesöpörte kezéről a leveleket, és akaratlanul is vészterhesebb hangon tette hozzá: – Nálam tehetségesebb gyógyítóra van szükséged.

Hámund lassan bólintott.

– Akkor hát kénytelenek vagyunk.

Geirmund nekiállt, hogy még egyszer, utoljára hozzákötözze fivérét a szánhoz, ám Hámund ezúttal eléggé ébren volt, hogy fájdalmasan nyögdecseljen közben. Szenvedése szánakozást váltott ki Geirmundból, de megtette, amit meg kellett tennie,

Hámund pedig egyetlen zokszót sem ejtett, csak összeszorított szájjal, szorosan lehunytt szemmel várta a megpróbáltatások végét. De amikor Geirmund végzett, előállt egy kéréssel.

– Add a kardom.

Geirmund meglepve nézett rá.

– A kardod?

– Hogy a kezemben tarthassam.

Geirmund ekkor megértette, mi rejlik a fivére kívánsága mögött, és igyekezett elhessegetni a félelmeit.

– A sors még nem végzett veled. És apánk sem. Személyesen megy utánad a Valhallába, hogy visszahozzon...

– Kérlek, testvérem. – Hámund szétnyitotta tenyerét. – A kardomat.

Szükséges volt vagy sem, Geirmund nem bírta megtagadni fivéréntől annak lehetőségét, hogy karddal a kezében, becsülettel haljon meg, ha élete fonala véget érne, mielőtt elérik Avaldsnest. Magában megfogadta, nem hagyja, hogy utolérjék őket az olóikat csattogtató Nornák, miközben kioldozta Hámund kardját, és előhúzta a hüvelyéből. A fegyver pengéje jó minőségű frakklandi acélból készült. Az apjuk ajándékozta Hámundnak az első tengeri útja előtt, és amennyire Geirmund tudta, sosem kóstolta ember vagy állat vérének ízét. Markolatát bőrszállal tekerték körbe, nyelét és kardgombját bonyolult, ezüstözött és aranyozott kerékminta-berakások díszítették. A hideg felületén végigtekergő hullámok és görbék úgy ragyogtak a csillagfény alatt, mint megannyi folyó.

– Ha elejtet, nem megyek vissza érte – mondta Geirmund tettetett szigorral.

– Tudom.

Bedugta a penge végét az egyik kötél alá, a fivére térdénél, hogy nagyjából a helyén maradjon, ha a fivére szorítása enyhülne, majd belenyomta a markolatot Hámund nyitott tenyerébe.

– Köszönöm. – Hámund ujjai rákulcsolódtak a kardmarkolatra, és a mellkasára vont a fegyvert.

Geirmund biccentett, majd beállt a szán elé, letérdelt, és a vállára vette a köteleket. Amikor felemelte a testvérét, a kötelek újdonsült kegyetlenséggel hasítottak bele a húsába, és azon tűnődött, egyáltalán képes lesz-e ezek után újra evezni, amikor eljön majd az ideje, hogy kifusson a saját hajóján.

– Úgy érzem, könnyebb lettél – jegyezte meg. – Köszönöm, hogy megszabadultál attól a szartól.

Hámund felkuncogott mögötte, de nevetése gyorsan nyöszörgésbe fulladt, ami csak fokozódott, miután Geirmund nekiveselkedett a köteleknek, és a szánkó előrelendült.

Igyekezett minél egyenletesebb talajon haladni, ahogy követte az északra elterülő Ålfjord és a délre húzódó Skjoldafjord közti alföldet, de még mindig nem világosodott ki. Nem tudta megoldani, hogy ne zötykölődjön, Hámund pedig mint ha minden egyes alkalommal hangosabban nyögött volna fel. Az éjszaka nagy részében Geirmund a csillagok alapján tartotta az irányt, de röviddel hajnal előtt mennydörgést és esőt hozó vastag felhőréteg takarta el tájékozódási pontjait. Hámund ekkor elhallgatott, noha Geirmund gyakrabban csúszott meg a nedves talajon, és ilyenkor a szán is megbillent. Megállt, hogy megbizonyosodjon róla, fivére állapota nem rosszabbo-

dott, nem vesztette el ismét az eszméletét, de kiderült, hogy szimplán csak egykedvűség lett úrrá rajta.

– Le tudnád legalább takarni a fejemet? – kérdezte amaz fogszikorgatva, égnek emelt arccal, lehunyt szemmel, miközben esőcseppek estek csapdába a szempillái közt.

– Persze, gondolhattam volna rá... – Geirmund felhúzta Hámund csuklyáját, ameddig csak tudta, egészen az orráig. – Sajnálom, ez a legtöbb, amit tehetek.

Hámund biccentett, de csak épphogy. Kardját markoló kezének bütykei elfehéredtek.

Geirmund felsóhajtott, és akár egy ökör, újra felvette igáját. A fagyos eső átáztatta varrásánál a köpenyét, a szőrméjét és a bőrért, de végre kiért egy megművelt, utak szabdalta vidékre. Délkeletre sziklás térség emelkedett szürkén és csupaszon, ő azonban megkerülte, és délnek folytatta útját, a Skjoldafjord partja mellett. Déltájban alábbhagyott az eső, és magasból alászálló köd állapotodott meg a síkságokon meg a vizeken. Geirmund a fjordig, majd pedig egy tó pereméig követte a partvonalat.

Az utaknak könnyebb járást kellett volna biztosítaniuk, de az eső mocsárrá verte őket, amelybe beleragadt Geirmund csizmája meg a szánkórudak vége, és rövidesen mindkettőt rászáradt sár borította. Tempója lelassult, teste az erőtartáléka végét járta, szíve mintha szét akart volna robbanni. A lába két alkalommal is kicsúszott alóla, mire a fivérével együtt az iszapban landolt. Harmadszor már egyszerűen csak fekve maradt, mert nem tudta, képes lesz-e egyáltalán újra lábra állni.

– Látsz már házat a közelben? – kérdezte Hámund. – Vagy bármilyen helyet, ahol menedéket találhatunk?

– Még nem – válaszolta Geirmund, miközben kezét a mellkasán pihentetve igyekezett összeszedni magát, pedig tényleg mintha égő fa füstjét érezte volna. – És még ha... lenne is... még akkor is... hoznom kellene egy gyógyítót, és az... az túl sok időbe telne.

Geirmundnak sikerült feltérdelnie, majd pedig feltápászkodnia.

– Megvárom én a gyógyítót – mondta Hámund. – Keress egy helyet nekem, hagyj ott, és menj.

Geirmund ismét nekiveselkedett az igának.

– Nem hagylak ott sehol.

– De nem tudsz...

– Azt mondtam, nem... – Geirmund megpróbálta felemelni a hangját, de ettől csak elakadt a szava. – Nem hagylak hátra.

Felmerült benne, hogy levezeti a szánt az útról, hátha talál könnyebb terepet, de a környező árpamezőt már betakarították, és még járhatatlanabbnak látszott. Nem tehetett mást, mint hogy megy tovább előre. Nem volt más, mint az út, a sár és a vánszorgás, még ha ezerszer el is esik közben. Hamarosan már észre sem vette a távolabbi dombocskákat és fákat, csak a következő lépésre összpontosított, gondolatait kizárólag egyre gyengülő tempója kötötte le. Annak növekvő bizonyosságával sem foglalkozott, hogy már nem húzza, már nem húzhatja sokáig, és sosem érnek haza. Csak ment tovább.

Végül az esőfelhők eloszlottak, és a napfény ragyogást hozott a világba. Amikor megérkeztek a Førrisfjord északi

csücskébe, délkeletnek fordultak, és követték a partot a Karmund-szoros felé, onnan pedig haza. Bár talán kevésbé fázott, Geirmund nem kapott új erőre a melegebb időtől, ráadásul most már hunyorognia kellett a fény miatt, amely az út számtalan pocsolyájából tükröződött vissza a szemébe.

– Hallod ezt? – kérdezte Hámund.

– Mit... kéne hallanom?

– Lovak. Lovasok.

Geirmund megállt, és a kimerültségtől zúgó füle ellenére igyekezett összepontosítani a figyelmét. Hámundnak igaza volt. Utazók jártak előttük, amennyire hallotta, rögtön a következő kanyaron túl. A sarat meg az időt átkozó hangjuk messze szállt a mocsaras út fölött.

– Túl hangosak, hogy banditák legyenek – tette hozzá Hámund.

És ebben is igaza volt. A banditák nem használták az utakat, hacsak nem félreeső helyeken várakoztak, hogy utazókat öljenek meg és fosszanak ki. De mielőtt Geirmund eldönthette volna magában, hogy ettől függetlenül tanácsos lenne-e elkerülniük őket, az utazók máris felbukkantak előttük. A következő pillanatban a lovasok meglátták őket, felkiáltottak, és Geirmund mintha Steinólfur durva, ismerős hangját hallotta volna. Azon tűnődött, hogy talán örület vagy kényszerképzetek kerítették hatalmukba, miközben a lovasok feléjük siettek, de amikor közelebb értek, Geirmund nemcsak Steinólfurt látta köztük, hanem ifjú szolgáját, Skjalgit is, akinek feltűnő sebhely húzódott keresztül világatlan bal szemén. Négy másik avalsnesi férfivel lovagoltak, és úgy tették meg a köztük és

Geirmund között lévő távolságot, mintha csak egy udvarnyi terület lett volna. Geirmund szédelgett a megkönnyebbüléstől.

– Megállj! – kiáltott fel Steinólfur, amikor pár lépésre tőlük megrántotta a kantárt. – Geirmund, te vagy az?

– Én vagyok – válaszolta Geirmund. Keze remegni kezdett.

– Miféle szánt vonszolsz? – Steinólfur leszállt a lováról, és feléje indult. – Hol van Hámund?

– Az a szán *maga* Hámund – szólalt meg Hámund.

Skjalgi is leszállt a lóról, és mindketten odasiettek Geirmundhoz, hogy átvegyék tőle a szánkó rúdjaikat. Úgy kellett kirángatniuk a kezéből; nem azért, mert Geirmund nem volt hajlandó elengedni, hanem mert egyszerűen nem tudta széttárni az ujjaikat. Skjalgi végül magára vette a szánkó súlyát, Steinólfur pedig leemelte a köteleket Geirmund válláról.

– Az istenekre – suttopta, amikor Geirmund szemébe nézett. – Mi történt veletek?

– Farkasok – válaszolta Hámund.

– Farkasok? – Skjalgi leeresztette a szánkót a talajra. – Hol?

– Úgy egy napig lovaglásra innen – mondta Geirmund. – Olund közelében.

– Olund? – Steinólfur megrázta a fejét. – Mókusokra kellett volna vadásznotok. Apátok küldött utánatok keresőcsapatokat, de olyan messzire egy se ment.

– Többet akartunk holmi mókusoknál – magyarázta Hámund.

– Steinólfur, figyelj rám. – Geirmund végre megtalálta a szavakat, hogy elmondja, amit el kellett mondania. – A fivérem súlyosan megsérült a karja alatt. Gyógyítóra van szüksége.

Steinólfur lenézett Hámundra.

– Tudsz lovagolni?

– Fel tudok ülni egy lóra – válaszolta Hámund. – De nagyon rövid út lenne.

– Csak valakivel együtt tud megmaradni a lovon – mondta Geirmund.

Előrelépett a csapatból egy Egil nevű férfi:

– Az én lovam elbírja a Hélbőrűt.

Geirmund nem törődött a név használatával, pedig gyűlölte, de tudta, hogy most nem sértésként hangzott el.

Steinólfur bólintott.

– Egil lova a legerősebb. – Odaintette a lovat, és szólt Skjalginak, hogy oldozza el a szánhoz kötött Hámundot. Aztán visszafordult Geirmundhoz. – És veled mi lesz? A te karodat is el kell látni.

Geirmund lenézett a sebére. A saját sérüléséről már el is feledkezett, a vére mostanra beleszáradt a ruhaujjába, és összekeveredett a sárral, ahol a szövet és a bőr elszakadt.

– Még nem foglalkoztam vele.

– Majd én – mondta Steinólfur –, miután útjára küldtük a fivéredet.

Egil odaléptetett tekintélyes lován, egy aranyszínű csődörön, majd az emberek segítettek ráemelni Hámundot a nyeregbe, a lovas elé. Amikor ezzel végeztek, Steinólfur a csapat többi tagjához szólt:

– Skjalgi és én Geirmunddal követünk majd benneteket. Gondoskodnotok kell róla, hogy Hámund még napnyugta előtt megérkezzen Hjörr király csarnokába.

A lovasok biccentéssel nyugtázták a parancsot, majd elügettek Geirmund bátyjával együtt. A lovak patái sarat vertek fel a nyomukban.

– Vele kell mennem – mondta Geirmund. – Menjünk...

– Nem mész sehová, amíg nem gondoskodtam a karodról.

– Steinólfur levezette Geirmundot az útról egy nagy kőrisfa tövébe, ő pedig túlságosan fáradt volt, semhogy tiltakozzon.

– Aztán pedig – tette hozzá Steinólfur – felvilágosíthatsz róla, hogy miért nem hagytad Hámundot a sorsára.